

λαίων τὸ σύμπαν εἶναι ἡ πατρίς, ἢ μᾶλλον πάσης πατρίδος κατισχύουσιν.

Πανταχοῦ ἔχουσι πρακτορεῖα, εἰς Βιέννην, εἰς Λονδῖνον, εἰς Βερολῖνον, εἰς Ὀδησσόν, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς πάσας τὰς μεγάλας ἀποικίας.

Ἄν ἔχουσιν ἐχθρόν, δύνανται νὰ καταδιώξωσι καὶ νὰ κατασυντρίψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου πέρατος τοῦ κόσμου.

Οὐδεμίαν ἐφοβούντο ἐπανάστασιν!

Τὰ πλούτη αὐτῶν, κοσμοπολιτικὰ ὄντα, κατισχύουσι τῶν συμβαμάτων.

Αὐτοὶ δὲ οὗτοι φυλάσσονται κάλλιον καὶ αὐτοκράτορες.

Τὰ γραφεῖά των βρίθουσιν ὑπαλλήλων· τὰ μέγαρά των πληροῦνται θαλαμηπόλων ἀφοσιωμένων, ὡς μὴ δυναμένων νὰ ὑπηρετήσωσι πλουσιωτέρους κυρίους.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην ἰδίως ὁ Μάξιμος, ὁ κληρονόμος τοῦ διασήμευ ὀνόματος τῶν Ροζενδάλ, ἐθεώρει ἐαυτὸν ἀπολύτως εὐτυχῇ.

Οὐδὲν τῷ ἔλειπεν.

Ἐτρίβε τὰς χεῖρας ἀναλογιζόμενος τὸν θησαυρόν, ὃν ἀνεκάλυψε καὶ οὐτινος ἐγένετο κάτοχος.

Ἡ Γερμανὴ τῷ ἐφαίνετο ἀληθῶς ἡ θελκτικώτερα γυνὴ τοῦ κόσμου.

Πνεῦμα διακεκριμένον, ψυχὴ τρυφερά, λεπτή καὶ ἀριστοκρατικὴ μορφή καθίστων αὐτὴν ἐρωμένην τελείαν, ἣν εὐνοούμενός τις τῆς τύχης δύναται νὰ ποθήσῃ.

Καὶ ὁ ἵππος τοῦ ἔτρεχε καλπάζων διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Πασσού.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας ὥρα, ὅτε εἰσῆλθε διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ, τῆς εὐρισκομένης ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Ἀγίου Ὁνωρίου.

Οἱ ὑπηρεταὶ περιδεῖς ἀπεμακρύνοντο κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὴν φοβεράν εἰδήσιν.

Ἄλλ' οὗτος εὐκόλως ἠννόησεν αὐτήν, πλήρῃσαν αὐτὸν ὡς κεραυνός.

Δύο ὄντα ἡγάπα πραγματικῶς ἐν τῷ βίῳ του, τὸν πατέρα του καὶ τὴν Γερμανήν.

Μετέβη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ Ἀρτάν, ἣτις ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Βιαία καὶ ὑπόκωφος ὀργὴ κατέλαβεν αὐτόν.

Εἰς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ Ζάμ Ροζενδάλ, χωρὶς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς μεγαλειότητος τοῦ χρήματος.

Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ὁ μαρκήσιος Ἀρτάν.

᾿Ωμοσε νὰ ἐκδικηθῇ, δὲν ἀπεκάλυψεν ὅμως τοὺς σκοπούς του τῇ μαρκησίᾳ.

Οὐδὲν ἄλλως τὸ ἐπέειπεν.

Ὅταν ἔχῃ τις τὴν ἰσχύν, δύναται νὰ ἔχῃ ὑπομονήν.

Ἐπὶ ῥῆε σκληρὸν δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Μαξίμου ἦν τοιαύτη, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποστῇ τὰς βιαιοτέρας πλήξεις. Ἐπὶ πλέον δὲ τὴν θλίψιν αὐτοῦ διεσκέδαζον αἱ ἱκανοποιήσεις τῆς ἀλαζονείας.

Ἀπὸ διαδόχου τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου στέμματος καθίστατο ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἀναμφισβήτητος ἀρχηγὸς δυναστείας πανισχύρου.

Τοῦ λοιποῦ θὰ διηύθυνε μόνος καὶ ἄνευ ἐξελέγξεως τὴν κολοσσίδα ἐκείνην περιουσίαν, ἥς τὰ εἰσοδήματα εἶναι μεγαλείτερα καὶ τῶν θησαυρῶν τοῦ πλουσιωτέρου πρίγκηπος. Διέταξε περίλαμπρον κηδεῖαν, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν Παρισίων ποσὰ ὑπερβολικὰ δι' ἄλλους, ἅτινα ὅμως ἐξερχόμενα τοῦ χρηματοκιβωτίου του εἶχον ἀξίαν δηναρίου ἢ ὀβολοῦ, καὶ τὸ πᾶν ἐπανήλθεν ἐν τῇ συνήθει τάξει.

Παρατηρήθη ὅμως εἰς αὐτὸν αἰφνιδία μεταβολή.

Τὸ τραῦμα ὅπερ ἐτίτρωσκε συγχρόνως τὴν τε στοργὴν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ κατέστησεν αὐτὸν ψυχρότερον καὶ σκληρότερον ἢ πρότερον.

Ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐφέρετο μετὰ μεγαλαυχίας καὶ τραχύτητος σχεδὸν ὕβριστικῶν, μετὰ τῶν γυναικῶν δὲ συμπεριφερέτο μετὰ εὐγενοῦς καὶ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας, ἐμβαλλούσης αὐτὰς εἰς ἀμηχανίαν.

Ἀνέγνωσε πολλάκις καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαθήκην τοῦ πατρός του, κατεφρόνησε τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπεστράφη τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐξεπλάγησαν διὰ τοῦτο.

Ἄν αὗται ἐγίνωσκον τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς του, ὀλιγώτερον θὰ ἐξεπλήσσοντο.

Καθ' ἑκάστην ὁ βαρόνος διήρχετο ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης ὥρας τινὰς εὐτυχεῖς, αἵτινες σπάνια εἶναι ἐν τῇ ζωῇ ἀρκούσι νὰ καλλύνωσιν αὐτήν.

Καθ' ἑκάστην ἐπίσης ἀνεκάλυπτε νέα πλεονεκτήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Γερμανῆς καὶ νέα θελήγητρα.

Ἡ καλλονὴ τῆς ἐρωμένης του ἐπνύξανε, κατέστη δὲ ἀπαστράπτουσα ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας ἐκείνης καὶ τῆς εὐημερίας, ἐν ἣ ἡ Γερμανὴ ἀνεπατάννυτο ὡς ἀνθοδέσμη περιποιουμένη ὑπὸ εὐφυοῦς κηπουροῦ.

Πλησίον αὐτῆς ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ πλέον ἀνεπαύετο ὁ βαρόνος ἐκ τῆς τύρβης τοῦ κόσμου καὶ ἐλησμώνει τὰς μερίμνας αὐτοῦ καὶ τὰς ὑποθέσεις, εἰς ἃς ἡσχολεῖτο τὴν πρωίαν μετὰ τῆς δραστηριότητος πνεύματος ἄνευ ὁρίων ἀπλήστου.

Οἱ μετὰ τῆς λατρευτῆς ἐκείνης γυναικὸς συνδέοντες αὐτὸν δεσμοὶ ἀντὶ νὰ χαλαρωθῶσι σὺν τῷ χρόνῳ, ἰσχυρότερον συνεσφίγγθησαν.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Γερμανῆς νὰ ζῇ μεμονωμένη καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως, ἐγένετο σεβαστὴ τόσον, ὥστε οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ βαρόνου σχέσεις.

Πλὴν μυστικῶν τινων ἐξόδων εἰς τὸ θέατρον, ἐν ἰσογαίῳ θεωρεῖω, σπανίων τινων περιπάτων εἰς τὸ δάσος καθ' ἃς ὥρας ἀπεσύρετο τὸ πλῆθος, ἐν κατακλείστῳ ὀχήματι, ἐκδρομῶν τινων ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἡ Γερμανὴ ἐνεκλείετο ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆς καλουμένῃ ὥρᾳ φυλακῇ.

Βαθμηδὸν ἐξφκειώθη τῇ χλυδῇ καὶ τῇ εὐμαρίᾳ, μόλις δ' ἐνεθυμεῖτο τὰς παρελθούσας αὐτῇ ἀτυχίας. Σπανίως καὶ ὅλως ἀορίστως ἀνεμνησκέτο τῆς ὁδοῦ τοῦ Γύψου.

Καὶ αὐτὸν τὸν σύζυγόν της, περὶ οὗ δὲν ἤκουε τι πλέον, σχεδὸν τὸν ἐλησμόνησεν.

Ἐνίοτε μόνον ἐσκέπτετο τί νὰ ἀπέγεινεν οὗτος.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθῃ.

Τὰ ἔχνη του ἀπωλέσθησαν.

Ἄλλως τε ὁ ἐραστής αὐτῆς δὲν τῇ εἶδε καίρὸν ν' ἀναμνησθῇ τοῦ παρελθόντος, τοῦθ' ὅπερ ἀπέκρυπτεν αὐτῷ.

Καθ' ἑκάστην καὶ νέας παρσκευάζε δι' αὐτὴν ἐκπλήξεις.

Ἐπλήρου αὐτὴν διὰ δώρων καὶ γενναίων δωριῶν, ὡς καὶ ἐκείνη ἐπλήρου αὐτὸν διὰ πλήρους τρυφερότητος καὶ θερμοῦ ἔρωτος.

Οἱ μῆνες παρήρχοντο δι' αὐτοὺς ὡς ἡμέραι, αἱ ἡμέραι ὡς ὥραι, ἐβαυκαλίζετο δὲ ἡ Γερμανὴ ἐν τῇ θελκτικῇ ἐκείνῃ ἀσφαλείᾳ, ὅτε ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα ἐπῆλθον καὶ ἐτάραξαν τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, ἣτις ἐφαίνετο οὐδένα διατρέχουσα κίνδυνον.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀς ἴδωμεν, κρούει ἡ δὲν κρούει τὴν θύραν; εἶπεν ἕτερος.

— Ἐάν εἶχε τὴν σάλπιγγα τῶν προγόνων του, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν των ἐνώπιον κινήτης γεφύρας φεουδαλικοῦ τινος πύργου, θ' ἀνήγγελλε καὶ αὐτὸς ἤδη τὴν παρουσίαν του, εἶπε γελῶν ὁ κ. Σανζάκ.

— Ἐπιστρέφει, δὲν πρέπει νὰ προχωρήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀτολμία δι' ἑνα ἀπόγονον γενναίων ἵπποτων, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ κ. Σανζάκ.

Ὁ νέος ἐπανακάμψας ἤκουσε λεπτὰ σκώμματα, εἰς ἃ εὐφυῶς ἀπεκρίθη, γελῶν μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ.

— Μ' ὅλα ταῦτα, ἐπανελάβην ὁ ὑποκόμης, ἤκουσαμεν τὴν φωνήν, δὲν εἶδομεν ὅμως τὴν αἰοδόν.

— Ὡ! θὰ ἦναι κανὲν παιδίον! ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανός.

— Ποῖαν ἡλικίαν τῷ δίδεις;

— Δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ, εἶσαι καταγορευμένος.

— Ὅχι ὅσον νομίζεις.

— Σὰς εἶδα ὅταν ἐμέλλετε νὰ διασκελίσετε τὸν τοῖχον.

— Ἐπροχώρησα ἐκ περιεργείας.

— Ὁ Γάστων ἐφρόντισε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾶτε τὰς παρατόλμους ἐπιχειρήσεις.

— Ὅταν παρουσιάζονται, ναί.

— Αἶ, ἰδοὺ μία.

— Τὴν ἀφίνω εἰς σὰς, Σανζάκ.

— Ὡστε δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἱκανοποιησθε τὴν περιέργειάν σας;

— Ποσῶς.

— Γνωρίζομεν τώρα, κύριοι, ὅτι ἡ οἰκία κατοικεῖται, ἡ ὅτι τοῦλάχιστον εὐρίσκεται τις εἰς τὸν κῆπον· ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὴν θύραν καὶ νὰ ζητήσωμεν κάτι διὰ νὰ δροσίσωμεν τὸν λάρυγγά μας.

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου ἀπήστραψε πρὸς στιγμὴν.

— Ἐν πρώτοις δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡ θύρα θὰ μᾶς ἀνοιχθῇ, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων Δελιμάνης, νοήσας τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματος τοῦ Ἀδριανού, ἔπειτα δὲ δὲν εἰμεθα καὶ βέβαιοι ὅτι θὰ εὕρωμεν ἄλλο παρά νερόν· θὰ πράξωμεν καλλίτερον, ἂν ἀμέσως κινήσωμεν διὰ τὸ Σιρκούρ. Εἴμεθα πολὺ μακρὰν, καὶ πρέπει νὰ περιπατήσωμεν πολὺ, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἑπαυλιν τὴν νύκτα.

— Ὁ Γάστων ἔχει δίκαιον, εἶπον ἐπιδοκιμαστικῶς οἱ λοιποί.

Ἠγέρθησαν καὶ λαβόντες τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν πῆρας καὶ τὰ ὅπλα των, οἱ μὲν ὑπὸ τὸν βραχίονα, οἱ δ' ἐπ' ὤμου, ἐξεκίνησαν.

Ὁ Ἀδριανὸς Βερβείν ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κατοικίας καὶ τῶν τοίχων τοῦ κήπου εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν :

— Θὰ ἐπανέλθω.

Ἦτο νύξ, ὅτε οἱ κυνηγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἑπαυλιν Σιρκούρ, μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Τὸ δαῖπνον ἦτο ἐτοιμον καὶ ἐκάθισαν ἀμέσως εἰς τὴν τραπέζαν. Περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι κατεβρόχθισαν τὰ παρατεθέντα. Δὲν ὠμίλουν, διότι δυσχερὲς ἀποβίνει ἡ χρῆσις τῆς γλώσσης, ὅταν τὸ στόμα εἶναι πλήρες.

Περὶ τὸ τέλος ὅμως τοῦ δαίπνου ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν, ἰδίᾳ δὲ παρεπονούντο πολὺ διὰ τὴν σπάνιν τῶν θηραμάτων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐσίγα, σκεπτόμενος καὶ συλλογίζομενος. Παρετέθη ὁ καφές, τότε δ' ἀποταθεὶς ὁ κ. Σανζάκ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Γάστωνος, ἠρώτησεν αὐτόν, ἂν ἐγνώριζε τὴν πεπαλαιωμένην καὶ μεμονωμένην οἰκίαν. Ἦν ἀνεκάλυφεν ἐν ἀγρίᾳ πρὸς τὸ χωρίον Σαμπινέλ χέρσῳ.

— Τί, ἐπήγατε ἕως ἐκεῖ ; ἀνέκραξεν ὁ κ. Δελιμάνης· ὦ ! τότε ἐννοῶ τὴν μεμφιμοιρίαν σας, διότι δὲν εὕρηκατε κυνήγι. Δύο ἢ τρεῖς φορές εἶδον τὴν κατοικίαν ἐκείνην διερχόμενος καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ τίποτε· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀνομάζεται Κορδελιέρη. Διὰ τὴν ὀνομάσθη τοιοῦτο τρόπον, ἀγνοῶ ἰσχυρίζονται ὅμως ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχον ἄλλοτε μοναχοὶ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου. Τοῦτο φαίνεται λίαν πιθανὸν καὶ δικαιολογεῖ τὸ ὄνομα Κορδελιέρη, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν κατοικίαν. Νομίζω νὰ ἤκουσα ὅτι ἡ Κορδελιέρη ἤλλαξεν ἰδιοκτητήν πρὸ δύο ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ οἰκία εἶναι ἕως σήμερον ἀκατοίκητος, ὡς ἦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἂν ὁ νέος ἰδιοκτήτης ἐγκατέστη ἐκεῖ, δὲν θὰ γίνεταί ποτε περὶ αὐτοῦ λόγος, διότι δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸ ὄνομα του. Ἐξ ἄλλου, τὸ Σιρκούρ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Σαμπινέλ, ἐγὼ δὲ δὲν φροντίζω περὶ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω.

Ἡ ὁμιλία παρετάθη ἀκόμη ὀλίγον περὶ τῆς Κορδελιέρης καὶ περὶ τῆς αἰδοῦ τοῦ κήπου, εἴτα δὲ μετετράπη ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου.

— Ὁ Ἀδριανός, μὴ θέλων νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι κατεῖχετο ὑπὸ σκέψιν, ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται ὡς οἱ λοιποὶ πρὸς στιγμὴν ἀπεμάχυνε τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ καὶ

ἐγένετο εὐθυμότατος, μὴ θέλων νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ παράπαν τὰ σχέδιά του.

Ἄλλ' ὁ Γάστων, ὅστις δὲν ἔπαυσε παρατηρῶν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ δαῖπνον, ἠνόησεν ὅτι ἐσκέπτετό τι.

Ἐγερθέντες τῆς τραπέζης κατέβησαν εἰς τὸν κήπον ἵνα καπνίσωσιν, ὁ δὲ Γάστων λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Ἀδριανού ἔσυρεν αὐτόν εἰς δευροστοίχιν.

— Τί σκέπτεσαι ; τῷ εἶπε.

— Ἐγώ ; τί θέλεις νὰ σκέπτομαι ;

— Δὲν εἶσαι εἰλικρινής !

— Πῶς τὸ ἐνόησες ;

— Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ ἀπαντᾷς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἐλα, ἐπανάλαθεν ὁ Γάστων· ἀπὸ ἐμὲ τὸν φίλον σου, ἀπὸ ἐμέ, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὸν θέλεις νὰ κρύπτεσαι ; Κᾶτι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου.

— Κᾶτι, εἶναι πολὺ ὀλίγον· ἔχω μυρίας σκέψεις εἰς τὸν νοῦν.

— Νὰ μὴ ἔχης τὸ χθεσινὸν ἐπεισόδιον ;

— Ὡ ! ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ μελωδικὴ ἐκείνη φωνή, ἡ τὸσον νεαρὰ καὶ τὸσον γλυκεῖα, τὴν ὁποίαν ἤκούσαμεν, μοὶ ἐπροξένησε παράδοξον αἴσθησιν.

— Καὶ ἔπειτα ἡ ὀδυνηρὰ ἐκείνη κραυγή, αἱ οἰμωγαί...

— Λοιπὸν, ναί, ὅλα αὐτὰ ἠρέθισαν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν περιέργειαν μου, μὲ συνετάραξαν τὸσον, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐκφρασθῶ.

— Τί θὰ κάμης ;

— Τί θὰ κάμω ;

— Ναί.

— Θέλεις νὰ τὸ μάθης.

— Ἀφοῦ σοῦ τὸ ζητῶ.

— Λοιπὸν θέλω νὰ ἴδω τὴν αἰδοῦ.

— Ἐν παιδίον !

— Σὺ εἶπες ὅτι ἡ αἰδοῦ ἐκείνη εἶναι παιδίον.

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἡπατήθην.

— Τέλος ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδῃς ;

— Ναί.

— Διὰ τί ;

— Διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μυστήριον κρύπτεται ἐκεῖ.

— Τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ μάθης ;

— Ναί, ἂν ἦναι δυνατόν.

— Ἐὰν ἔχης τὴν ἀνάγκην μου, δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν μόνον σοῦ ζητῶ.

— Τί.

— Νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα ἐκ τῶν φίλων μας.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Εὐχαριστῶ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς...

— Ἐλα, εἶσαι ὡς ἐγὼ περιέργος, περιμένε δὲ νὰ μάθω !

ΚΓ'

Ἡ οἰκία τοῦ διαδόλου.

Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν πρωΐαν ὁ ὑποκό-

μης Σανζάκ καὶ τρεῖς ἄλλοι νέοι ἀπῆλθον ἐκ Σιρκούρ εἰς Παρίσιους, μόνος δὲ ὁ μαρκήσιος Βερβείν ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, ὅστις μετὰ τοῦ Γάστωνος συνώδευσεν τοὺς συντρόφους αὐτῶν μέχρι τοῦ ἐγγυτέρου σταθμοῦ, ἐπιστρέψαντες εἴτα εἰς τὴν ἑπαυλιν ἵνα προγευματισώσιν.

Τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβε τὸ ὄπλον αὐτοῦ.

— Δὲν ζητῶ νὰ ἔλθω μαζὶ σου, τῷ εἶπεν ὁ Γάστων, γνωρίζω πὺ πηγαίνεις.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος.

— Παίρνεις μαζὶ σου καὶ τὴν κύνα μου τὴν Δώραν ;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ.

— Ἐννοῶ, θὰ σὲ ἐνοχλῇ. Τὸ κυνήγιον σήμερον εἶναι ἄνευ θελημάτων διὰ σέ. Θέλεις νὰ φαίνεσαι μόνον ὡς κυνηγός.

— Ναί.

— Πρὸ πάντων, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, μὴ προβῇς ἀπερισκέπτως.

— Μένε ἡσυχος.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπόψε ἐνωρίς ;

— Ἐνδεχόμενον. Ἄλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἐδῶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ μὴ μὲ περιμένετε καὶ μὴ ἀνησυχῆτε.

— Οἱ δύο φίλοι ἐθλίψαν τὴν χεῖρα, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀνεχώρησε, φέρων τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πῆραν καὶ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου.

Ὡς εἶπε τῷ Γάστωνι ὁ φίλος αὐτοῦ μαρκήσιος Βερβείν, ζωηρὰν εἶχεν αἰσθανθῇ ἐντύπωσιν καὶ παράδοξος σγκλήνησις κατέλαβεν αὐτόν. Ὡς ἐκ τοῦ ριψοκινδύνου χαρὰς αὐτοῦ προσεيلκύνετο φύσει ὑπὸ παντός, ὅπερ ἐφαίνετο μυστηριώδες· φύσει δὲ ζωηρός, ἱπποτικὸς καὶ ὀλίγον μάλιστα ρωμαντικός, ὠθεῖτο ὑπὸ αἰσθήματος ἀνωτέρου τῆς συνήθους περιεργείας.

Ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβείν ἦτο ἥδη ὀρφανὸς πατρός καὶ μητρός· ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ εἶχε πρόσδοτον ἐξήκοντα μέχρις ἐβδομήκοντα χιλιάδων φράγκων. Ἡ περιουσία αὐτῆς ἦτο ἀρκετὴ. Νέος καλῆς τυχῶν ἀγωγῆς, νοήμων καὶ πεπαιδευμένος, ἦν λίαν περιζήτητος ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ· βλέπων δὲ τις τὸ ὠραῖον αὐτοῦ ἀνάστημα, ὀλίγον ὑψηλότερον τοῦ μετρίου, τὰς ὠραίας αὐτοῦ χεῖρας, τὸ ὑψηλὸν μέτωπον, τὴν καστανόχρουν καὶ δασεῖαν αὐτοῦ κόμην, τὸν λεπτὸν μύστακα, τὴν ἐντέλειαν τοῦ προσώπου, τὰς στρογγύλας παρειάς, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά, τοὺς μεγάλους καὶ ὠραίους αὐτοῦ ὀφθαλμούς μετὰ τοξοειδῶν ὀφρύων, τὸ ὠραῖον στόμα καὶ τοὺς λευκοὺς ὀδόντας δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ· « Ἰδοὺ ὠραίος νέος. »

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀδριανὸς ἦτο κομψός, χαριεὶς, μελίχιος, περιποιητικὸς καὶ αἰέποτε εὐθυμὸς, πεπρωκισμένος δὲ διὰ πάντων τούτων τῶν προσόντων, εἰς αὐτὸν ἀρμόζει ὁ τοῦ μαρκησίου τίτλος, ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ εὐχερῶς μετὰ τῶν δεσπινίδων τῆς ἐκλεκτοτέρης κοινωνίας τῶν Παρισίων ἂν ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ· ἀλλὰ δὲν εἶχε διανοηθῇ τοῦτο.

Ὅταν ἀγῇ τις τὸ εἰκοστὸν ἔκτον τῆς ἡλικίας ἔτος, ἀγαπᾷ ν' ἀπολαύῃ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, φοβέται ἴσως τὰς μερίμνας τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλῃ ἐαυτῷ νέα καθήκοντα.

Ἡ καρδιά εἶναι ἐλευθέρα, λογίζεται εὐτυχὴς ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ ἐξακολουθεῖ διατελὼν ἄγαμος.

Ὁ Ἀδριανὸς, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ περὶ τοῦ μέλλοντος, παρῆλθεν ἤδη πολλὰς ἐκ τῶν ὥραιων τοῦ βίου του ἡμερῶν ἀσυναίσθητως· ἐπειδὴ δὲ ἄλλοτε ἦτο ὀλίγον ἐρωτευμένος, ἐφαντάζετο ὅτι ἀρκούντως ἡγάπησε καὶ παρίστα πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ πρόσωπον σκεπτικοῦ καὶ κορεσθέντος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Πόσους βλέπομεν τοιοῦτους σήμερον ὑπερηφάνους διὰ τοῦτο; Τὸ νὰ φαίνεται τις ἔχων ἐλαττώματα πλείονα τῶν ὅσα πράγματι ἔχει, τὸ τοιοῦτον εἶναι νόσος τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Ἐπιβλαβὴς καὶ ἀηδὴς ἡ ἀλαζονία αὕτη, μωρὰ κενοδοξία!

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν οὔτε σκεπτικός οὔτε κεκορεσμένος ἦτο· ἄλλως δὲ οὐδὲ καιρὸν εἶχεν εἰσεῖτι νὰ κατασωτεύσῃ τὴν ζωὴν.

Ὁ νέος ὠδεύσε μὲ τακτικὸν βῆμα, διότι πρὸ τῆς τρίτης ὥρας ἀφίκετο εἰς Κορδελιέρην.

Κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸ μελαγχολικὸν κτίριον. ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ὁποίου εἶχε καθεσθῆ γλαυξ, ἀποπτᾶσα ἀπὸ μιᾶς τῶν πτελεῶν εἰς τὸν θόρυβον τοῦ βαδίσματος αὐτοῦ. Διενεχθῆ νὰ φονεύσῃ τὸ πτηνόν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε, φοβούμενος μὴ διαταράξῃ τὴν σιγὴν τῆς ἐρημίας ἐκείνης. Πλησιάζας τὸν τοίχον προσήλωσε τὸ οὖς, δὲν ἤκουσεν ὅμως θόρυβον, οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὔτε ἐν τῷ κήπῳ. Εἶχε λοιπὸν ἀπέλθει ἐκεῖθεν ἡ αἰδὸς; Ἐσκέπτετο, ὡς ἂν εἰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ αὐτὸς ἐκεῖ ἔν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς. Καὶ ὠδεύσε βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἐνθ' ὅσας ἡκροάσθη. Ἡ αὐτὴ ἐπεκράτει σιωπὴ, ταρασσομένη μόνον ὑπὸ τοῦ θροῦ τῶν φύλλων, ἐτοιμῶν ἤδη νὰ πέσωσιν ἀπὸ τῶν δένδρων, ὑπὸ τῆς μονοτονου φωνῆς, γρύλλου, κεκρυμμένου ὑπὸ χόρτον καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσματος τέττιγος. Ὁ νέος ἐρρίγησεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Εἶναι πλέον ἢ μελαγχολικὸν τὸ θέαμα, ἐψιθύρισεν, εἶναι πένθιμον!

Μετὰ μικρὸν δ' ἐπανελάθεν:

— Εἶναι ἄρα γε δυνατόν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν μεμονωμένων αὐτῶν τοίχων; Ἡ θεὰ τῆς κατοικίας αὐτῆς, ἡ ὅποια ἡμιαίνει πρὸς τάφον, ἀναπολεῖ εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς μύθους τῶν νεραϊδῶν, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔλεγεν ἄλλοτε ἡ τροφός μου. Πράγματι δὲ νομίζει τις ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀπεκοιμήθησαν δι' αἰῶνα ὅλον. Ἀς ἴδωμεν, διατί ἦλθεν ἐδῶ; Διὰ νὰ ἴδω καὶ νὰ μάθω. Πόθεν πηγάζει ὁ φόβος αὐτὸς ὁ ὁποῖος μὲ ἐμποδίζει νὰ κτυπήσω εἰς τὴν θύραν; Βεβαίως δὲν φοβοῦμαι, ἀλλὰ στεροῦμαι τόλμης· εἶμαι τεταραγμένος, ἀνήσυχος, αἰσθάνομαι ὅτι κἄτι μὲ ἐμποδίζει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὰ κάτω.

— Μπα! ὑπέλαθεν, αὐτὸ εἶναι νέον.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς βήματά τινα προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Ναί, ναί, ἐπανελάθεν· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἡ χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἡ τὴν νύκτα, ἦλθεν ἐδῶ ἄμαξα· τὰ ἵχνη τῶν τροχῶν εἶναι εἰσέτι νωπὰ, ἐσταμάτησεν ὀλίγον εἰς

τὴν θέσιν αὐτὴν ἐκ τῶν ποδοκτυπημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἱχνῶν τῶν πετάλων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φαίνεται ὅτι τὸ ζῶον περιέμενεν ἀνυπομονῶν.

Ἐξήτασε καὶ πάλιν μετὰ προσοχῆς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης.

— Στοιχηματίζω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι εἰς ἡ περισσότεροι κάτοικοι τῆς οἰκίας καὶ ἴσως ὅλοι ἀνεχώρησαν. Τὰ πρῶτα αὐτὰ ἵχνη, τὰ ὁποῖα διευθύνονται πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐλαφρῶς ἐχάραξαν τὸ ἐδαφος, ἐνῶ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ βαθύτερα, σημαίνουν ὅτι ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὑπῆρχε βάρος. Ὡ! δὲν πρέπει πλέον ν' ἀπορῶ, ὁδὸς δὲν ἀκούω θόρυβον. Σήμερον ἡ Κορδελιέρη εἶναι ἐρημος.

Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ τοίχος αὐτὸς εἶναι ὑψηλός, ἀλλ' εὐκόλως ἡμπορεῖ ν' ἀναβῇ κανεὶς μὲ κλίμακα· δύναμαι νὰ στρέψω τὸν κήπον καὶ νὰ πλησιάσω πολὺ σιμὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶ ὅτι εἶναι σοβαρὸν νὰ εἰσέλθω εἰς κλειστὴν οἰκίαν, δὲν τὸ θέλω ποσῶς αὐτό. Τέλος πάντων, διατί νὰ μὴ προσπαθῇσω πρῶτον νὰ λάβω πληροφορίας περὶ τῆς Κορδελιέρας καὶ περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς; Βεβαίως κἄτι θὰ μάθω εἰς τὸ χωρίον Σαμπινέλ. Ἐξαίρετος ἰδέα. Ἀς ὑπάγω εἰς τὸ Σαμπινέλ.

Καὶ ἀναρτήσας τὸ ὄπλον αὐτοῦ ἐπ' ὧμου διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸ χωρίον.

Ἐγγὺς τῆς εἰσόδου τοῦ χωρίου τούτου, ἀριθμούντος μόλις πεντακοσίους κατοίκους, πλάξ σιδηροφύλλου ἐπὶ σιδηρᾶς ραβδῶς προσηρμοσμένη προσεῖλκυσε τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν. Ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης ὑπῆρχε ζωγραφία ζώου τινός, ἐφ' ἧς ἀνεγινώσκοντο εἰσέτι αἱ σχεδὸν ἀπεσβεσμέναι αὐταὶ λέξεις: «Τῷ Χρυσῷ Λέοντι». Ὡφειλε νὰ μένῃ εὐχαριστήμενος ἐκ τούτου. Ἡ ζωγραφία ἦτο λέων.

— Ξενοδοχεῖον εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος. Κἄτι θὰ μάθω.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

Πρὸς ὑποδοχὴν του ἔδραμον ὁ ξενοδόχος ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπηρετρία.

— Καλημέρα σας, κύριε, τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; εἶπον καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐπανελάθεν:

— Ὁ κύριος ὑποφέρει ἀπὸ ζέστην· ὁ ἰδρῶτας τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, βέβαια θὰ θέλῃ τίποτε δροσιστικόν.

— Ναί, ἔχετε καλὴν μπίραν;

— Ἐξαίρετον ἔχομεν τοῦ Στρασβούργου, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Δὲν ἄδειασα οὔτε τουφέκι.

— Δὲν ἔχει κυνῆγι ἐφέτος εἰς τὰ μέρη μας, ἂν καὶ κἄτι εὐρίσκει κανεὶς.

Ἡ ὑπηρετρία ἐπανελάθε φέρουσα φιάλην, ἣν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ ποτηρίου.

Ὁ μαρκήσιος ἀνήρτησε τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πῆραν.

— Ἀγαπᾶτε νὰ μοῦ κάμετε συντροφιά; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

— Πολλὴν τιμὴν μοῦ κάμνετε, κύριε.

— Ἐλα δά, φέρε ἀκόμη ἓνα ποτήρι.

Ὁ ξενοδόχος ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ νέου, ὅστις πληρώσας τὰ ποτήρια ἐκένωσε τὸ ἰδικόν του ἀπνευστί.

— Λοιπόν, κύριε, πῶς τὴν εὐρίσκετε;

— Πολὺ δροσερή. Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Χριστοφόρος Βερναρδίνος, κύριε, ξενοδόχος εἰς τὸ Σαμπινέλ ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια.

— Ἀπὸ τριάντα χρόνια! εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο.

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἴσθε ἀπ' ἐδῶ; Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰς σὰς γνωρίζω, καὶ λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς βλέπω πρῶτην φορὰν σήμερον.

— Κατοικῶ εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἀ! εἴσθε Παρισινός!

— Διὰ τὴν ὥραν εὐρίσκομαι εἰς τὸ Σιρκούρ εἰς ἐνός μου φίλου.

— Τὸ εἰξεύρω, εἴσθε εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Σιρκούρ καὶ ὁ φίλος σας εἶναι ὁ κύριος Γάστων Δελιμάνς.

— Βλέπω ὅτι τοὺς γνωρίζεται ὅλους ἐδῶ.

— Λογαριάζετε, κύριε, ξενοδόχος ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια.

— Ἀλήθεια, τότε, κύριε Βερναρδίνε, θὰ εἰμπορῆτε νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν.

— Μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν, κύριε.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς παλαιᾶς καὶ μαύρης οἰκίας, ἡ ὅποια ὀνομάζει μὲ φυλακὴν; ἐπέρασα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ὁ κύριος ὁμιλεῖ διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ διαδόλου, εἶπεν ἡ κυρία Βερναρδίνου πλησιάζασα πρὸς τὴν τράπεζαν.

— Τί; οἰκία τοῦ διαδόλου! ὑπέλαθεν ἐκπληκτος ὁ νέος, νομίζω ὅτι τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν οἰκίαν ὀνομάζον Κορδελιέρην.

— Ἔστι ὀνομάζεται τὸ μέρος πάντοτε, κύριε, οἰκίαν τοῦ διαδόλου τὴν ὀνομάζον οἱ χωρικοί.

— Ἀ! καὶ διατί αὐτό;

— Διότι λέγουν καὶ καλὰ ὅτι ἔγινε καταικία τοῦ διαδόλου. Καὶ πράγματι, κύριε, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς εἶναι πολὺ παραξενὸς ἄνθρωπος, ὅσον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, καὶ οἱ τρόποι του ἐν γένει καὶ ἡ ζωὴ του δὲν εἶναι διόλου φυσικά.

— Κυρία Βερναρδίνου μοῦ προξενεῖτε μεγάλην περιέργειαν. Βεβαίως ὁμιλεῖτε περὶ ἀνθρώπου τινός, τὸν εἶδατε;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ μίαν μόνην φορὰν, κατὰ τύχην, διότι πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ πολὺ τρεῖς ἢ τέσσαρες φορὰς τὸ χρόνον βγαίνει ἐξω.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

EN BIENNH

[Τέλος]

— Νέε, τῷ εἶπον, πρὸ ὀλίγου σὰς ἀπνύθυνα παράκλησιν· τώρα σὰς δίδω διαταγὴν. Ἡ ἀσφάλεια τῆς εἰς τὴν ἐπαγρύπνησίν μου ἐμπιστευθείσης πόλεως τὸ ἀπαιτεῖ. Θέλω ἡ